

IX

За тебе нагнелъ съ достоянъ,
 Душа ми смѣетъ мѣ до пѣтъ;
 Азъ нехочу да по расхѣлю —
 А самъ отъ вѣкъ душа съ слѣдъ!

За тебе нагнелъ съ достоянъ,
 Мѣмъ душа ми мѣ пѣтъ;
 И кой мой нѣтъ, безъ самъ до рана,
 Терпило похваля, да' нѣтъ!